

## Realitate

Bragagiu

---

Din înălțimea zicerii supreme  
Ce orice beznă cu Lumina umple  
Eu de la timp primii aripi de vreme  
Și de la viață aripile-n suflet.

Ca puiu-n cuib bat zborul în secunde  
Puterea lui să-mi crească și mai mare  
Să pot să mă înalț acolo unde  
Credința mea dorește ca să zboare.

Clepsidra firii zice:„ Nu se poate:  
Te micșorezi căzând încet cu firul!”  
Dar eu așa mă vreau în libertate  
Și-n ziua ce-și desface trandafirul!

Obişnuința spune:„ Sunt prea grele  
Epocile-mplinite cu străbunii  
Și-s fără milă ploile de stele,  
Prea slabe-s ocrotirile minunii...”

De-acord mi-i orizontul pipăirii  
Când cântărește-n degete pământul,  
Însă mă rup chemările Iubirii  
Ce mi le plouă iar și iar Cuvântul.

Știu că-ntr-o zi, privind numai în față,  
M-oi avânta cu aripile-ntinse  
Cu tot ce am din viață mai în Viață,  
Cu tot ce sunt din mine-n necuprinse!  
Victor Bragagiu